ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Bc. P. M.**, zast. Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem třída Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **1. náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2014, čj. PPR-14556-8/ČJ-2014-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2017, čj. 3 Ad 21/2014-91,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Ředitel Pyrotechnické služby Policie České republiky požádal dne 5. 2. 2014 Policejní prezidium, Odbor vnitřní kontroly, o provedení kontroly policistů Pyrotechnické služby. Na základě této žádosti kontrolní pracovníci prověřili dne 6. 2. 2014 plnění služebních úkolů žalobce a jeho kolegy, kpt. Ing. B. M., na specializovaném pracovišti v objektu trhací jámy Ralsko. Existovalo podezření, že se policisté budou v rozporu s pokyny ředitele Pyrotechnické služby v průběhu pracovní doby zdržovat v domě kpt. Ing. M., který se nachází poblíž specializovaného pracoviště. Kontrolní pracovníci se proto zaměřili na pohyb kolem domu pana M. a zjistili, že policisté

Pyrotechnické služby v průběhu pracovní doby tento dům několikrát navštívili, při jedné z návštěv se v domě zdrželi téměř 90 minut. V reakci na tato zjištění požádal ředitel Pyrotechnické služby policisty o vyjádření. Policisté shodně vypověděli, že příčinou opětovných návštěv domu pana M. byla přetrvávající střevní nevolnost pana M. a potřeba výměny oděvu.

[2] Přípisem ze dne 28. 2. 2014 ředitel Pyrotechnické služby informoval žalobce o zahájení řízení z důvodu podezření ze spáchání kázeňských přestupků dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Současně mu sdělil, že k úkonům spojeným s vedením řízení pověřil pplk. Mgr. B. H.. Dne 13. 3. 2014 se uskutečnilo ústní projednání kázeňského přestupku. Dne 19. 3. 2014 podal žalobce proti řediteli Pyrotechnické služby námitku podjatosti. Důvod podjatosti spatřoval v tom, že ředitel rozhoduje o svém vlastním podnětu a má být slyšen jako svědek.

[3] Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2014 uznal ředitel Pyrotechnické služby jako správní orgán I. stupně žalobce vinným z několika kázeňských přestupků spočívajících ve zneužití služebního vozidla, porušení doby služby a délky přestávek na jídlo a odpočinek a neohlášení zdravotní indispozice pana M., tj. skutečnosti ohrožující výkon služby. Za tato provinění uložil ředitel Pyrotechnické služby žalobci kázeňský trest v podobě snížení základního tarifu o 10 % na dobu dva měsíce. V odůvodnění rozhodnutí se ředitel Pyrotechnické služby vypořádal také s námitkou podjatosti.

[4] Žalobce se proti rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby odvolal. V odvolání zopakoval důvody, pro které shledává ředitele Pyrotechnické služby podjatým. Žalovaný rozhodnutím citovaným v záhlaví změnil výčet kázeňských přestupků, za které se žalobce uznává vinným, kázeňský trest ponechal beze změny. Současně věcně přezkoumal důvody tvrzené podjatosti a uzavřel, že ředitel Pyrotechnické služby při rozhodování o kázeňském přestupku podjatý nebyl.

[5] Žalobce se bránil žalobou. Městský soud rozsudkem ze dne 23. 11. 2016, čj. 3 Ad 21/2014-61, rozhodnutí žalovaného i ředitele Pyrotechnické služby zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce totiž napadl podjatost ředitele Pyrotechnické služby včas a o této řádně uplatněné námitce měl služebně nadřízený rozhodnout již před vydáním meritorního rozhodnutí. Postup správních orgánů tak podle soudu mohl mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Důvody podjatosti se soud věcně nezabýval, jelikož by tím předjímal rozhodnutí služebně nadřízeného o námitce podjatosti.

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost, které NSS vyhověl rozsudkem ze dne 6. 9. 2017, čj. 10 As 68/2017-32. Závěr městského soudu o včasném uplatnění námitky podjatosti proti řediteli Pyrotechnické služby byl dle NSS nesprávný. Námitka podjatosti byla opožděná. Není-li námitka podjatosti podána bez zbytečného odkladu poté, co se účastník řízení o důvodech podjatosti dozvěděl, nepřihlíží se k ní (§ 14 odst. 2 správního řádu). O takové námitce se nerozhoduje samostatným usnesením, účastník, který námitku podjatosti podá opožděně, ztrácí procesní „privilegium“ kvalifikovaného rozhodnutí o námitce. To ale neznamená, že by se skutečnostmi, které v ní uvede, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat. Je tomu tak

proto, že podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu. S námitkou bude správní orgán nakládat jako s neformálním podnětem, na jehož základě tvrzenou podjatost úřední osoby z moci úřední prověří (s odkazem na rozsudek ze dne 30. 1. 2013, čj. 1 As 89/2010-152, bod 29). NSS k tomu uvedl, že správní orgány se v souladu s těmito závěry podjatostí poměrně rozsáhle věcně zabývaly v meritorních rozhodnutích. Poskytly ucelenou argumentaci, kterou se vypořádaly s žalobcem tvrzenými důvody podjatosti. K námitce se tedy vedle ředitele Pyrotechnické služby věcně vyjádřil v rozhodnutí o odvolání také stěžovatel, který je dle § 14 odst. 2 správního řádu služebně nadřízený osoby, jejíž podjatost se namítá (srov. § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru a rozsudek ze dne 22. 3. 2013, čj. 5 As 43/2011-185). NSS proto zavázal městský soud přezkoumat důvody podjatosti uvedené žalobcem. NSS sám tak učinit nemohl, neboť by nahradil činnost městského soudu, který se k důvodům tvrzené podjatosti dosud nevyslovil.

[7] V reakci na rozsudek NSS vydal městský soud rozsudek, který je předmětem nynějšího řízení o kasační stížnosti. V rozsudku ze dne 25. 10. 2017, čj. 3 Ad 21/2014-91, soud mj. přezkoumal tvrzenou podjatost ředitele Pyrotechnické služby. Tentokráte již žalobě nevyhověl a zamítl ji.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky stěžovatele

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu velmi obsáhlou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní kritizuje městský soud za to, že neprovedl důkazy stěžovatelem navrženého svědka, aniž by to náležitě odůvodnil. Nedostatečné je též odůvodnění městského soudu stran námitky podjatosti ředitele Pyrotechnické služby. Zpochybňuje též závěr soudu o opožděnosti námitky podjatosti ve správním řízení. Dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že výroková část rozhodnutí žalovaného obsahuje přesný a dostatečný popis skutku, resp. skutkovou větu. Domáhá se též lékařského posudku ohledně zdravotní indispozice kolegy. Stěžovatel nechápe, jak běžná lidská potřeba, „vylučování“, mohla být ohrožením výkonu služby. Stěžovatel trvá na tom, že ve správním řízení měla být vyslechnuta též osoba, která dala podnět k zahájení řízení, argumentace městského soudu je v tomto bodě prý naprosto nedostatečná. Nesouhlasí ani s vypořádáním námitek ohledně řady procesních pochybení obou služebních orgánů. Těmto orgánům i městskému soudu pak vytýká i celou řadu dalších pochybení.

[9] Žalovaný se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu a navrhuje kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout (neboť jde o opakovanou kasační stížnost), event. zamítnout jako nedůvodnou. Stěžovatel v replice mj. odmítá, že by jeho kasační stížnost byla nepřípustná.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] NSS nejprve zvážil přípustnost kasační stížnosti, a to se zřetelem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je opakovaná kasační stížnost v téže věci přípustná jen tehdy, je-li jako její důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem NSS vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku. Nutno na tomto místě zdůraznit, že i NSS sám je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán právním názorem, který v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, a právě proto je i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti omezena na ty důvody, které zdejší soud v téže věci doposud nevyřešil (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Protože drtivou většinu otázek nyní kasační stížností vznesených NSS neřešil, je kasační stížnost ve zcela převažující části přípustná.

[12] Kasační stížnost ovšem není přípustná v té části, kde stěžovatel zpochybňuje předchozí závěry NSS v této věci, ohledně opožděnosti uplatnění námitek podjatosti v řízení před správním orgánem. Tuto otázku již NSS jednou finálně rozřešil a městský soud se závěrů NSS důsledně držel. V tomto smyslu byly nadbytečné též některé důkazní návrhy (srov. k tomu též bod [17] dále).

[13] Dále NSS zvážil důvodnost jednotlivých stížnostních námitek. K argumentaci stěžovatele, který opakovaně vytýká městskému soudu nepřezkoumatelnost, je třeba hned na úvod zdůraznit, že nároky na přezkoumatelnost rozsudku městského soudu nejdou tak daleko, že by soud musel odpovědět na každý dílčí argument stěžovatele. Jak velmi případně uvedl Ústavní soud: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ [viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68]. Nepřezkoumatelnost není samoúčelná, ale má chránit účastníky řízení proti svévoli soudu. Proto je podstatné, „*aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek*“ (rozsudek ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013-33, věc *WSW Engineering*).

[14] Kasační stížnost je dlouhá, košatá a argumentačně velmi rozmáchlá. NSS však bude na jednotlivé kasační body odpovídat stručně, primárně s odkazem na argumentaci městského soudu, se kterou stěžovatel dílem neúspěšně polemizuje, dílem jen opakuje své žalobní body, aniž by se závěry městského soudu jakkoliv polemizoval.

[15] Stěžovatel předně zpochybňuje věcné vypořádání se s argumentací o důvodnosti námitky podjatosti. Městský soud k tomu zejm. uvedl, že kázeňské řízení bylo dle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru a nikoli na žádost účastníka řízení. Ředitel Pyrotechnické služby dle čl. 12 odst. 4 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013 v rámci personální pravomoci disponuje kázeňskou pravomocí, je povinen vyvozovat z porušení služebních povinností důsledky a je oprávněn ukládat kázeňské tresty. Soud neshledal ze správního spisu (ani z prvostupňového rozhodnutí, které vydal) konkrétní důvody, na základě kterých by měl služebního funkcionáře považovat za podjatého ve věci stěžovatele. Soud neshledal vůči stěžovateli ani

žádnou šikanu ze strany ředitele Pyrotechnické služby. Údajné dlouhodobé neshody s jeho kolegou kpt. Ing. M. se vůbec nevztahují k osobě stěžovatele.

[16] Takovéto vypořádání se stěžovateli nelíbí, nepovažuje ho za dostatečné, soud se prý nevypořádal s celou jeho argumentací ohledně podjatosti. Nutno ale upozornit, že žaloba v tomto bodu neuváděla nějaké bližší detaily pro podjatost, zůstala v tomto v podstatě vágní a obecná (viz poslední odstavec žaloby na s. 11), proto odůvodnění městského soudu plně postačuje. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, jaké jeho argumenty nebyly vzaty městským soudem do úvahy, resp. jaké úvahy městského soudu jsou v tomto bodě nesprávné či nezákonné (k podjatosti služebního funkcionáře srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2016, čj. 1 As 303/2016-64, body 47-49).

[17] Stěžovatel kritizuje, jak se městský soud vypořádal s jeho důkazními návrhy. Městský soud však návrh na důkaz výslechem Mgr. L. (zmocněnce stěžovatele ve správním řízení) nepominul. Vysvětlil, že výslech svědka (stejně jako dokazování jinými spisy téhož soudu) by bylo nadbytečné, neboť správní spis v dané věci spolu se správním spisem, který byl soudu žalovaným předložen ve věci žalobce M. (sp. zn. 3 Ad 6/2017 městského soudu), jenž se vztahuje ke stejnému skutku, obsahuje dle soudu správními orgány shromážděné důkazní materiály v dostatečné míře tak, aby na základě nich mohl být skutkový stav v této věci řádně posouzen. Takovéto vysvětlení je dostatečné. NSS jen doplňuje, že otázku včasnosti námitky podjatosti, k níž měl výslech navrženého svědka též směřovat, NSS posoudil v minulém rozsudku (srov. též bod [12] shora). Nadto, jak plyne ze záznamu ze soudního jednání, stěžovatel navrhoval provést výslech svědka Mgr. L. ve vztahu k jiným svým kauzám, nikoliv ke kauze nyní projednávané, což samozřejmě smysluplnost výslechu dále zpochybnilo.

[18] V dalším stížnostním bodu stěžovatel zpochybňuje určitost vymezení skutku ve skutkové větě rozhodnutí žalovaného. Podle výsledného znění odsuzující části výroku ve znění modifikace žalovaným byl stěžovatel uznán vinným

> „ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru [*pozn. NSS: již dříve žalovaný zavedl tuto zkratku pro zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů*], kterého se jmenovaný dopustil
> a) porušením základních povinností příslušníka stanovených § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, protože v rozporu s čl. 4 a čl. 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 229/2011, o služebních dopravních prostředcích, bodu I. písm. a) a písm. b) rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 40/2013, kterým se stanoví některé zásady schvalováni jízd a používáni služebních dopravních prostředků pro služební a pracovní účely u Pyrotechnické služby a čl. 1 odst. 1 a odst. 7 přílohy č. 1 rozkazu ředitele Pyrotechnické služby č. 40/2013 použil dne 6. února 2014 služební dopravní prostředek mimo plnění služebních úkolů,
> b) porušením základních povinností příslušníka stanovených § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru, neboť dne 6. února 2014 neohlásil závadu, která ohrožovala výkon služby, spočívající v indispozici kpt. Ing. B. M., se kterým odjel do místa mimo určený výkon služby (místní část Hvězdov obce Ploužnice pod Ralskem, okr. Česká Lípa), aby se mohl převléknout a očistit,
> c) porušením základních povinností příslušníka stanovených § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ve spojitosti s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v rámci výkonu služby dne 6. února 2014 porušil služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek, které pro něj vyplývají z bodu I. písm. f) rozkazu

> ředitele Pyrotechnické služby č. 1 ze dne 2. ledna 2014, kterým se stanoví rozvrženi doby služby a pracovní doby u Pyrotechnické služby.“

[19] NSS souhlasí se stěžovatelem, že výroková část sankčního rozhodnutí je klíčová, mj. pro důsledné zamezení možnosti dvojího trestání za tentýž skutek. Stěžovatel konkrétně argumentuje, že není jasné, v čem mělo spočívat „*užití dopravního prostředku mimo plnění služebních úkolů*“, tedy není jasné, zda stěžovatel přepravoval jinou osobu, převážel náklad, k cestě do jiného místa, než byl oprávněn apod. Co se týče druhé skutkové věty, není podle stěžovatele jasné, co bylo závadou, navíc upozorňuje, že věta nijak neozřejmuje, jak ona indispozice měla ohrožovat nebo ohrozila výkon služby. Zpochybňuje, že běžné vyměšovací potřeby mohly výkon služby ohrozit. Konečně není zřejmé, k jakému nedodržení doby služby a délky stanovených přestávek mělo dojít – došlo ke zkrácení služby, prodloužení služby nebo k výkonu služby v jiném časovém rozmezí?

[20] NSS souhlasí s městským soudem, že vymezení sankcionovaného skutku žalovaným je sice velmi stručné, ale splňuje minimální podmínky na výrok kladené. NSS společně s městským soudem vyzdvihuje zejména časové určení a popis porušených povinností, které zcela vylučuje, aby byl sankcionovaný skutek zaměněn se skutkem jiným. Jakkoliv by bylo žádoucí vymezit jízdy nad rámec plnění služebních úkolů již ve výroku, nejde o takovou vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí jako celku. Konkrétní rozsah jízd mimo plnění služebních úkolů je vymezen na s. 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, poslední odstavec. To, že „závadou“ byla indispozice kolegy stěžovatele, plyne jasně z výroku. Ostatně poté, co tuto skutečnost stěžovatel činí spornou, hned v následující větě kasační stížnosti kritizuje, že výrok nedefinoval, jak přesně mohla indispozice kolegy výkon služby omezit (k tomu NSS uvádí, že nic takového samozřejmě nemusí být ve výroku specifikováno, postačí vysvětlení v odůvodnění). Konečně nedodržení doby služby je detailně rozvedeno na s. 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[21] Tvrzení stěžovatele, že mu není jasné, pro jaké jednání je postižen, a že se proti rozhodnutí nemohl účinně bránit, lze ve shodě s městským soudem považovat za účelové. Skutečnost, že stěžovatel velmi dobře ví, za co byl postižen, ostatně prokazují i další části kasační stížnosti a žaloby, kde se velmi detailně brání proti jednotlivým výrokům žalovaného.

[22] Neobstojí ani zpochybnění teze, že indispozice kolegy stěžovatele byla „závadou“ ve smyslu § 45 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení příslušník je povinen *ohlašovat vedoucímu příslušníkovi závady a nedostatky, které ohrožují nebo ztěžují výkon služby*. Byl-li zdravotní stav kolegy stěžovatele dle tvrzení stěžovatele takový, že se v domě (údajně z důvodu střevních problémů na straně kolegy) zdrželi v jednom případě dokonce hodinu a půl, muselo jít už o zdravotní problémy takového rázu, které výkon služby nutně ohrožovaly. V tomto případě není na místě obava stěžovatele, že bude nutno nahlašovat jakkoliv banální střevní příhody při výkonu služby. Stejně tak není důvodná jeho námitka, že k rozsahu a závažnosti střevních problémů kolegy stěžovatele měl být pořízen lékařský posudek. Pokud totiž tyto problémy dle tvrzení samotného stěžovatele vyžadovaly tak dlouhý výpadek z plnění služby, je samo o sobě jasné, že šlo o střevní problémy vážné a je možno je podřadit pod hypotézu § 45 odst.

1 písm. h) zákona o služebním poměru. K tomu žádných expertních znalostí netřeba, jakkoliv stěžovatel opakovaně na různých místech kasační stížnosti tvrdí opak.

[23] Stěžovatel zpochybňuje též vypořádání žalobního bodu, podle něhož nebyla vyslechnuta osoba, která dala podnět k zahájení řízení. Městský soud v tomto přisvědčil stěžovateli, „*že podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru je služebnímu funkcionáři uložena povinnost vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení. Takovou osobou je však navrhovatel ve smyslu § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nikoli služební funkcionář v řízení zahajovaném z moci úřední. V posuzované věci bylo kázeňské řízení zahájeno podle § 178 odstavec 2 služebního zákona, z podnětu bezpečnostního sboru samotného a nikoli na návrh (ostatně kázeňský přestupek žalobce ani nespadá do kategorie tzv. návrhových přestupků). Nelze mít proto za to, že služební funkcionář rozhodující ve věci žalobce v prvém stupni byl povinen vyslechnout v řízení sám sebe*.“ Tento právní závěr městského soudu není správný, na věc samu však nemá nesprávnost tohoto závěru z dále podaných důvodů žádný dopad.

[24] Podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru, ve znění do 30. 9. 2016, příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu *dána možnost vyjádřit se k věci, navrhovat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.* Podle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru se řízení ve věcech služebního poměru zahajuje *na žádost účastníka nebo z podnětu bezpečnostního sboru.* Uvedený text je však poněkud matoucí, neboť obrat „z podnětu bezpečnostního sboru“ vlastně znamená zahájení řízení z moci úřední. Proto pro účely § 186 odst. 2 věty druhé zákona o služebním poměru nutno rozlišovat situace, kdy se do sféry bezpečnostního sboru dostanou (od třetích osob) informace o možném spáchání kárného deliktu, a kdy přímo služební funkcionář je svědkem jednání naplňujícího znaky kárného deliktu. Řízení se však vždy zahájí buď k žádosti účastníka, nebo, což je pro kárné řízení pravidlem, z „podnětu“ bezpečnostního sboru (tedy z moci úřední). Bezpečnostní sbor sám však bude nezřídka reagovat na podněty třetích osob, výjimečně i na podněty samotného služebního funkcionáře. Bezpečnostní sbor samozřejmě nelze vyslechnout. Nicméně je-li řízení zahájeno k podnětu konkrétní fyzické osoby, která je služebním funkcionářem, a která současně může mít v řízení postavení svědka, nesmí taková osoba vést kárné řízení (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2015, čj. 1 As 180/2015-35, bod 18, resp. rozsudek ze dne 21. 12. 2016, čj. 1 As 303/2016-64). Jinak by totiž vskutku platilo, že by taková osoba musela vyslechnout sama sebe, což by ale bylo absurdní a bylo by to porušením obecné zásady právní „*nikdo nemá být soudcem ve vlastní věci*“.

[25] Smyslem § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru je co nejobjektivnější zjištění skutkových okolností. Nedává smysl, aby byl prováděn výslech služebního funkcionáře, který pouze na základě sdělení poznatků (podnětu) někoho jiného zahájil řízení a vykonává v souladu s § 45 odst. 2 písm. d) zákona o služebním poměru kázeňskou pravomoc. Výslech takové osoby nemá k čemu při vyšetřování přispět. Stejně tak není možné smysl § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru zaměňovat s podjatostí dle § 14 správního řádu.

[26] Podnět k zahájení řízení zajisté nedává pouze navrhovatel ve smyslu § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jak dovozuje městský soud, ale kdokoliv, kdo byl svědkem nebo by mohl být svědkem, tedy má přímé poznatky o jednání naplňujícím znaky kárného deliktu (srov. cit. rozsudek 1 As 303/2016, body 34, 40-42). To se však v nynějším případě nestalo. Je pravda, že ředitel Pyrotechnické služby PČR požádal Policejní prezidium o provedení kontroly policistů Pyrotechnické služby, to však neznamená, že by to byl ředitel Pyrotechnické služby, kdo dal podnět ke kárnému řízení. Vzešlo-li z kontroly policistů vskutku podezření na spáchání kárného deliktu, je logické, že z podnětu bezpečnostního sboru započalo kárné řízení. Služebního funkcionáře, který požádal o provedení kontroly (a využil tak své pravomoci), však nelze ztotožňovat s osobou dávající podnět k zahájení kárného řízení, neboť byla svědkem určitého protiprávního jednání (jak tomu bylo ve věci 1 As 180/2015). Ředitel Pyrotechnické služby nebyl svědkem událostí, k nimž došlo 6. 2. 2014. Opačný výklad by paralyzoval kázeňskou pravomoc zakotvenou v § 45 odst. 2 písm. d) zákona o služebním poměru.

[27] Stěžovatel dále opakuje svou tezi, že prvostupňové rozhodnutí bylo vyhlášeno mimo ústní jednání. Protože v tomto rozsahu nepřináší stěžovatel nic nového, čím by zpochybnil správnost závěru městského soudu, lze ho opět stručně odkázat na závěry městského soudu, podle nichž ve věci proběhlo *„dne 13. 3. 2014 v budově Pyrotechnické služby ústní projednání kázeňského přestupku žalobce, kterého se účastnil i jeho zmocněnec. Kázeňský přestupek ve věci žalobce byl tedy projednán při ústním jednání. Dovolává-li se žalobce toho, aby i vlastní rozhodnutí bylo při ústním jednání vyhlášeno, pak taková povinnost není zákonem stanovena.*“ Stěžovatelem odkazovaný judikát ze dne 4. 10. 2007, čj. 4 As 4/2007-46, se týká skutkově zcela odlišné situace, kdy správní orgán protizákonně bez přítomnosti přestupce provedl jednání a následně při jednání vyhlásil rozhodnutí.

[28] Stěžovatel opakuje, že nebyl seznámen se všemi podklady před vydáním rozhodnutí, nijak ale nepolemizuje se závěry městského soudu, dle nichž při ústním jednání dne 13. 3. 2014 byli stěžovatel a jeho zmocněnec seznámeni s obsahem spisu, zmocněnec požádal o kopii spisu, kterou si pořídil vlastním záznamovým zařízením. Po datu 13. 3. 2014 již spis další nové důkazy neobsahuje. Není tedy jasné, s čím vlastně nebyl stěžovatel seznámen. Stěžovatel tvrdí, že spis postrádal v okamžiku, kdy se s ním seznamoval, spisový přehled, pročež nemohl posoudit jeho úplnost; NSS nicméně konstatuje, že spis správního orgánu I. stupně i žalovaného ve skutečnosti soupis všech svých součástí, včetně příloh, obsahuje (viz § 17 odst. 1 správního řádu). Je pravda, že v rozporu s § 17 odst. 1 správního řádu v soupisu nejsou obsažena data, kdy byly jednotlivé části zařazeny do spisu, to však není vada s dopadem na zákonnost celého řízení (jak správně uvádí městský soud).

[29] V další námitce stěžovatel tvrdí, že ve věci byly použity zprávy a záznamy osob, které nebyly slyšeny jako svědci. Stěžovatel především navrhoval vyslechnout jako svědky pracovníky Policejního prezidia, Odboru vnitřní kontroly. Stěžovatel však bohužel jen doslovně přebírá svou žalobní námitku, aniž by vysvětlil, v čem se městský soud mýlí. Ten totiž stěžovateli vysvětlil, že skutkový stav je v zásadě nesporný, služební funkcionáři jako správní orgány v rozhodnutí obou stupňů vycházeli zejména z vyjádření stěžovatele, ze svědecké výpovědi kpt. M., resp. z listinných důkazů Odboru vnitřní kontroly Policejního prezidia ČR. Jakkoliv stěžovatel obsáhle cituje z judikatury, neříká, co je na zprávách

pokračování

Odboru vnitřní kontroly pochybné, co by výslech svědků mohl pro věc přinést. NSS zdůrazňuje, že skutkový stav byl zjištěn více než dostatečně a jakékoliv další dokazování by bylo v rozporu se zásadou efektivity. Pracovníci Odboru vnitřní kontroly nemohli svědeckým výslechem přinést k věci cokoliv nového, co již nebylo v řízení dostatečně objasněno. Ostatně listinné důkazy jimi zpracované pozůstávají převážně z fotografií, mapek a plánů, jejich tvrzení pak popisují jen to, co nesporuje ani sám stěžovatel.

[30] Rovněž k další repetitorní námitce stěžovatele lze odkázat na napadený rozsudek. Správní orgány se dle stěžovatele nevypořádaly se všemi znaky skutkové podstaty kárného přestupku, tj. objektem, objektivní stránkou, subjektem, subjektivní stránkou a protiprávností. Protože ani zde stěžovatel nevysvětluje, v čem udělal ve vypořádání korespondujícího žalobního bodu městský soud chybu, odkazuje NSS ve shodě s městským soudem na závěry žalovaného na s. 5, že objektem kázeňského přestupku je řádný výkon služby bezpečnostního sboru, že znaky skutkové podstaty charakterizující objektivní stránku jsou jednání a následek, které spojuje příčinná souvislost. Náležitosti kázeňského trestání jsou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde bylo zcela pregnantně vyjádřeno, že zavinění, jakožto obligatorní znak charakterizující subjektivní stránku přestupku, spatřoval služební orgán v úmyslném neohlášení zdravotní indispozice, která stěžovateli bránila ve výkonu služby, a současně v porušení služební povinnosti týkající se dodržování doby služby a délky stanovených přestávek na jídlo a odpočinek. NSS souhlasí s městským soudem, že i prvostupňové rozhodnutí ředitele Pyrotechnické služby se touto otázkou zabývá pečlivě (viz s. 9 a 10 rozhodnutí).

[31] Stěžovatel dále nesouhlasí s obecnými floskulemi rozhodnutí žalovaného, který mj. uvedl, že se podrobně zabýval nejen odvolacími námitkami, ale i celou spisovou dokumentací - stěžovatel kritizuje, že konkrétně neozřejmil části, kterými se zabýval, respektive kterými skutečnostmi svědčícími ve prospěch stěžovatele se zabýval. Ani s tímto NSS nesouhlasí, neboť citovaná pasáž znamená jen tolik, že se správní orgán zabýval celým kontextem věci, přihlédl tedy i k dalším částem spisu, které ale na věci nic změnit nemohly. Na takovémto závěru NSS nevidí nic nepřezkoumatelného. Stejně tak nelze souhlasit se spekulací stěžovatele, že snad žalovaný neměl k dispozici spis správního orgánu I. stupně – nic takového ze spisu neplyne, a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného plyne pravý opak (bez spisu správního orgánu I. stupně by těžko mohl žalovaný některé pasáže vůbec napsat). Pokud stěžovatel kritizuje, že není jasné, jaké skutečnosti v jeho prospěch vzaly správní orgány v úvahu, lze jen uvést, že stěžovatel nespecifikuje, které skutečnosti v jeho prospěch tedy správní orgány pominuly (k některým skutečnostem svědčícím ve prospěch stěžovatele srov. bod [34] níže).

[32] Stěžovatel dále obecně tvrdí, že vypořádání jeho námitek v bodech 1 až 8 se mu jeví nepřezkoumatelné, neříká však konkrétně, co tedy žalovaný opominul, s čím se nevypořádal. Pokud si stěžovatel myslí, že na jeho košaté a obsáhlé odvolání musel reagovat žalovaný stejně košatým a obsáhlým rozhodnutím, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako jsou i podání stěžovatele, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelné“ rozhodnutí nebo následně rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi správními soudy a správními orgány.

[33] Stěžovatel opakuje shodně jako v žalobě, že žalovaný měl zohlednit případné cestovní komplikace při jízdě vozidlem. Protože nijak nereaguje na rozsudek městského soudu, lze opět odkázat na závěry městského soudu, dle nichž stěžovatel na žádné takové komplikace ve správním řízení neupozorňoval a rovněž se o nich nezmínil ani svědek kpt. Ing. M.. Ve spisu byl mezi jinými i doklad k posouzení trasy, ten byl stěžovateli a jeho zmocněnci předložen, oba s ním byli prokazatelně seznámeni, zmocněnec si pořídil i kopii spisu. Stěžovatel tyto závěry městského soudu nezpochybňuje (zpochybněním není takřka doslovná recitace žalobní námitky v kasační stížnosti). Ani NSS nemá žádné důvody, pro které by skutkové závěry správního orgánu I. stupně, žalovaného a městského soudu zpochybnil.

[34] K otázce přiměřenosti trestu lze odkázat na rozsudek městského soudu, neboť stěžovatel žádné nové argumenty způsobilé zpochybnit závěr soudu nepřináší. NSS tedy společně s městským soudem odkazuje stěžovatele na prvostupňové rozhodnutí na s. 10, které tuto věc dostatečně vysvětluje. Trest byl zvolen dle konstatování ředitele Pyrotechnické služby při dolní hranici, neboť zohlednil dosavadní přístup stěžovatele k plnění služebních povinností, který byl při posledním průběžném hodnocení vyhodnocen velmi dobře, je pravidelně kázeňsky odměňován a dosud nebyl kázeňsky trestán. I NSS má tedy za to, že byly dostatečně zjištěny osobní poměry a situace stěžovatele. Podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru mohl služební orgán uložit jako sankci snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců, tedy snížení základního tarifu o 10 % na 2 měsíce je třeba hodnotit jako relativně mírnou sankci.

[35] Konečně NSS se nemohl vyslovit k obecným spekulacím stěžovatele, že je rozhodnutím žalovaného cíleně diskriminován, že jde o cílené zastrašování apod. Jde o ničím nepodložená tvrzení.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] NSS proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu zdejší soud náklady řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu